

POSTANOWIENIE

16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie upadłości B. S. jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności
gospodarczej
w przedmiocie ustalenia planu spłaty wierzycieli,
na skutek skargi kasacyjnej upadłej B. S. jako osoby fizycznej nieprowadzącej
działalności gospodarczej
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z 11 marca 2022 r., IX Gz 268/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił
zażalenie upadłej B. S. na postanowienie Sądu Rejonowego w Radomiu z 4
czerwca 2021 r. w przedmiocie ustalenia planu spłaty wierzycieli. Od postanowienia
Sądu Okręgowego upadła wywiodła skargę kasacyjną na podstawie art. 491¹⁷
Prawa upadłościowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skarg do rozpoznania powołano przyczynę
kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca sformułowała następujące
zagadnienie prawne:

*Czy można uznać za prawidłowy plan spłaty wierzycieli w wyniku wykonania,
którego upadła pozostaje bez wystarczającej ilości środków do życia na*

minimalnym poziomie, jako spełnienie funkcji, którą ma realizować postępowanie upadłościowe osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej ?

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Do wymagań tych należy zaliczyć co najmniej wyjaśnienie, na czym polega dostrzeżony przez skarżącego problem prawny, w jaki sposób jego rozwiązanie miałoby wpływ na wynik sprawy, a także przedstawienie poglądów wyrażanych dotychczas w orzecznictwie lub literaturze przedmiotu (zob. np. postanowienia SN z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może zostać uznane uzasadnienie skargi w zakresie przedstawionych w niej zarzutów, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Z tej przyczyny konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia SN z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Skarżąca nie przedstawiła problemu o charakterze jurydycznym. Zadane przez nią pytanie odnosi się w całości do oceny wysokości środków do życia, jakie powinny pozostać skarżącej upadłej. Możliwości finansowe upadłej należą zatem do sfery okoliczności faktycznych i ich oceny dokonywanej przez sąd powszechny, nie zaś przez pozwaną. Natomiast na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów nie mogą być przedmiotem skargi kasacyjnej.

Z tej przyczyny zgodnie z art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.